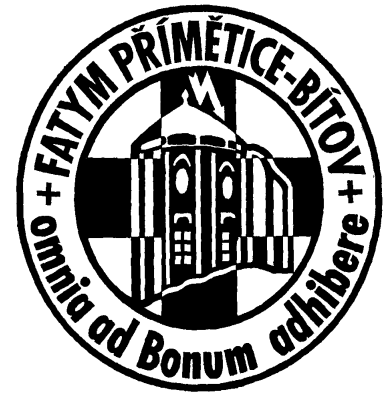

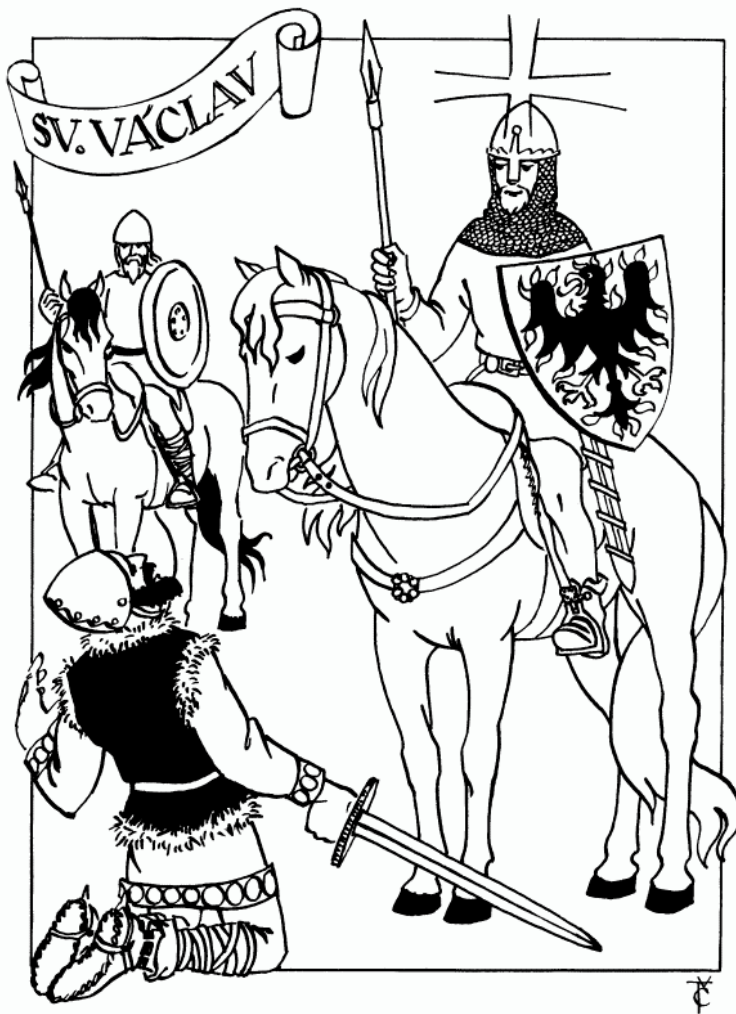

DUŠIČKOVÝ ZPRAVODAJ

PRO
FARNOSTI HRÁDEK SLUP,

JAROSLAVICE, VALTROVICE, STRACHOTICE A DYJÁKOVICE

*"Svatý Václave,
nedej zahynouti
nám ni budoucím!"*

Provázel jsi naši zemi před volbami, provázej ji i po volbách

a pomákej všem, kteří budou zvoleni

naplnit jejich poslání ve službě našemu národu.

Květinová slavnost

„V jedné z jižních provincií naší krásné planety se přihodilo hrozné neštěstí. Zemětřesení provázené strašlivými bouřemi a záplavami téměř zničilo tři velké vesnice a všechny jejich zahrady, pole, lesy a rostlinstvo. Zahynulo mnoho lidí i zvířat a, což bylo nejsmutnější, nebylo dost květin, aby jimi byli zahaleni mrtví a aby se mohla vyzdobit místa jejich odpočinku tak, jak se sluší.“ Takto začíná vyprávění pohádky Hermanna Hesse s názvem Podivuhodná zpráva o jiné planetě. Ve snaze shromáždit dostatek květin pro své drahé zesnulé vypravují obyvatelé postižených vesnic posla ke králi. Je vybrán ušlechtilý mladík, který je na své cestě ke králi přenesen na jinou planetu. Tam zrovna zuří válka a on vidí množství nepohřbených mrtvých těl s hrůzou ve tváři. Navštíví místního krále a rozmlouvá s ním o možnosti ukončit válku. Nakonec však dospěje k cíli své cesty – ke svému králi. Když se vrátí, v závěru pohádky čteme: „Květin bylo dostatek, aby se jimi bohatě ozdobili jak mrtví, tak i jejich hroby, i aby se na paměť každého mrtvého zasadila květina, keř či ovocný stromek, jak to vyžaduje obyčej. A bolest nad zemřelým přítelem i oblíbeným koněm mu zmizela z duše a rozplynula se v tiché, radostné vzpomínce poté, co je oba ozdobil a pochoval a u jejich hrobů vysadil dvě květiny, dva keře a dva ovocné stromy.“

Tam, kde je víra, naděje a láska, tam není smrt tím nejhorším na světě, ale zůstává branou.

Tento článek do Zpravodaje píše 16. října. V církevním kalendáři je zrovna svátek svaté Hedviky. Byla jednou z těch světic, které byly i matkami, i manželkami, i řeholicemi. Svatá Hedvika vstoupila do kláštera poté, co zesnul její manžel. Měli spolu sedm dětí. Ani jedno svoji matku nepřezilo. Hedvika stála nad hrobem každého ze svých dětí. Kéž na přímluvu svaté Hedviky dojdou útěchy všichni, kteří oplakávají své zesulé.

P. Jindřich

Jak jsme nezmokli

V létě jsem byl s mládeží na Korsice, kde jsme se vydali do hor. Cesta vzhůru byla poměrně namáhavá a už jsem se těšil, až si někde odpočineme. Najednou se v dále před námi objevila chatka. Zajásal jsem a těšil se, až k ní dojdeme. Když jsem se blížil, překvapilo mě, že většina stojí venku a nejde dál. Navíc začínalo pršet a mládež stejně zůstávala před chatkou. Když jsem došel já, hrnul jsem se do chatky. Ale okamžitě jsem zjistil, proč je většina venku. V chatce byla vytrhaná podlaha a podlahu tvořily především zvířecí výkaly. Chata byla otevřená a vykonávaly tam svou potřebu krávy a ovce. Tak jsme tak venku odpočívali a přšelo stále víc. Vzhledem k tomu, že déšť sílil, jsme nakonec překonali vnitřní zábrany a skončili jsme v chatce. Ano, snažili jsme se stoupat si tak, abychom si boty co nejméně zašpinili, ale stejně jsme byli rádi, když pršet přestalo a my jsme chatku mohli opustit a stoupat výš do hor.

Poučení? Pán Bůh se stará různým způsobem, někdy i takovým, který nám na první pohled nevoní. Naše skupinka se dešti vyhnula, ale museli jsme něco překonat. Kolikrát v životě o něco prosíme a divíme se, že to pořád nepřichází. Možná je to tím, že čekáme něco podle vlastních představ. Bůh už nám možná poslal odpověď, ale my jsme ji přeslechli, nebo ji nechceme slyšet, protože nám nevoní. Třeba vnitřně cítíme, že bychom něco měli udělat, ale nějak se nám do toho nechce. Když se nakonec překonáme a vykonáme to, zjistíme, že to je ono.

A druhé poučení? Když už to s námi v životě někdy půjde tak, že skončíme v nějakých výkalech (hodilo by se sem silnější slovo, ale do zpravodaje si je netroufnu použít), je potřeba v nich nezůstávat. Povstat a jít dál. Ať padneme do sebevětších problémů, vždycky je ještě něco nad tím. Nezůstávat v té špíně, ale zvednout se a pokračovat.

o. Nik

Jak jsme zmokli

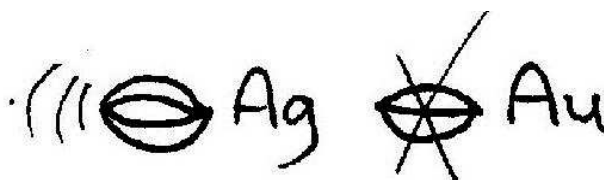
V pátek 11.10. jsem se probudil, a když jsem vyšel před faru, říkám si „a je to tady – dušičkové počasí“. V létě jsme byli opět na indiánském táboře v Hodově, a když jsme se ráno probouzeli, viděli jsme každý den horním otvorem tee-pee modrou barvu oblohy a nejinak tomu bylo také po zbytek léta. Člověk si na to rád zvykne. Vzpomínám ale taky na to, jak jsme se naopak na konci letošní zimy a na začátku jara probouzeli snad celé dva měsíce do zamračených dnů a slunce jsme neviděli. Až jsme skoro zapomněli, že existuje a jak vypadá. Byl jsem letos také dvakrát na čundru na několik dní v přírodě. Tam jsme zažili několik urputně deštivých dnů. Zvlášť na Slovensku na Muránské platině. Ulehli jsme večer k noclehu ve stanu na sedle Burda. Asi ve dvě hodiny v noci začal urputný slejvák, který trval až do rána. Po několika hodinách tohoto deště tekly okolo našeho stanu potoky vody a já měl promočené i všechny věci v batohu. Naštěstí byla nedaleko chaloupka s kamny a dobrými lidmi, kde se nám podařilo většinu věcí usušit. V poledne jsme se vydali stále v dešti a v pláštěnkách na další cestu. Vzpomněl jsem si na žalm, který se modlíme

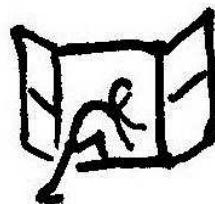
v neděli ráno v ranních chválách: „*Všechny deště a roso, velebte Pána, všechny větry velebte Pána. Ohni a žáre, velebte Pána, zimo a chlade, velebte Pána. Ledy a sněhy, velebte Pána, noci a dni velebte Pána....*“ Opakoval jsem si v tu chvíli zejména ta slova o studenu a dešti. Myslel jsem na svatého Františka, který také opěvoval každé počasí a vzpomínal jsem na jednoho svého kamaráda – také Františka – jak jsme spolu mluvili o tom, jak je důležité mít rád každé počasí – člověk si tak ušetří spoustu stesků.

P. Jindřich

Malovaná přísloví III.

V prázdninovém Zpravodaji jste si mohli přečíst přísloví o tom, jak láska prochází žaludkem nebo o tom, že třeba před řezáním dvakrát měřit. Kromě těchto ještě

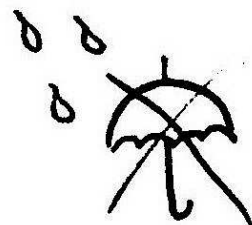

další tři správně rozluštilo a zaslalo otci Danielovi dvanáct čtenářů. Z nich byli vylosováni vítězové: Ludmila Venclíková, Lída Kočicová a Jiří Gross. Pro tento zpravodaj otec Daniel nakreslí dalších pět. Jejich rozluštění můžete zasílat opět na email

daniel.blazke@gmail.com.

P.S. Jeden z obrázků na této straně kromě přísloví připomíná, že si nemáte cestou na hřbitov zapomenout na svíci. Aby nedošlo k omylu, tak ten druhý určitě nechce říct, že máte vyrazit bez deštníku!!!

Zveme vás k modlitbě za naše drahé zesnulé...

čtvrtek 31.10 2013

Vracovice 16.00 mše sv., po ní modlitba na hřbitově

Milíčovice 17.15 mše sv., po ní modlitba na hřbitově

sobota 2.11.2013:

Jaroslavice 14.00 na hřbitově

Lukov 17.00 mše sv., pak asi v 18.00 pobožnost na hřbitově

neděle 3.11.2013:

Mše ve farních kostelích dle obvyklého nedělního pořádku.

Mimo to budou v neděli 3.11. následující dušičkové pobožnosti na jednotlivých hřbitovech:

Práche v 9.30 mše sv. v kostele, potom v 10.45 modlitba na hřbitově

Citonice 13.30 na hřbitově

Podmolí 13.30 na hřbitově

Slup 14.00 na hřbitově

Dyjákovice 14.00 na hřbitově

Kravsko 14.15 na hřbitově

Horní Břečkov 14.15 na hřbitově

Lesná 14.45 na hřbitově

Kuchařovice 15.00 na hřbitově

Hrádek 15.00 na hřbitově

Strachotice 15.00 na hřbitově

Vracovice 15.15 na hřbitově

Přímětice 15.45 na hřbitově

Milíčovice 16.00 na hřbitově

Křídlovky 16.00 na hřbitově

Prosiměřice 16.00 v kostele a pak na hřbitově

Mramotice 16.30 na hřbitově

Valtrovice 17.00 na hřbitově

Těšetice 17.00 na hřbitově

Srdečně zveme zvláště obyvatele Horního Břečkova k modlitbě, která bude na hřbitově v Břečkově v neděli 3.11. ve 14.15 hod.

V sobota 2.11. a potom od pondělí 4.11. do pátku 8.11. v 18.00 budou v Příměticích mše sv. ve hřbitovní kapli. Po mši svaté 2. 11. bude modlitba v kryptě, která bude tohoto dne po mši svaté zpřístupněna.

„Ta rabínova žena je taková krásná,“ říká zasněně Áron, ten nejolezlejší otrapa haličské synagogy. „S tou bych se zase jednou chtěl vyspat.“ - „Co to povídají, Áron?“ ptá se pohoršeně Izák. „Copak oni spali s rabínovou ženou?“ - „To ne,“ brání se Áron, „ale už jsem jednou chtěl...“

Šesté přikázání Desatera se tématicky překrývá s devátým – obě regulují oblast sexuality. Šesté přikázání zní „Nesesmilníš!“, či „Nezcizoložís!“ a deváté nabádá: „Nepožádáš manželky bližního svého!“ Tím není myšleno, jako v tom katolickém nízkovoltážním vtipu, že Pepíček nesmí požádat manželku bližního svého o zapůjčení octa, nýbrž se zapovídá byť jen toužit po jiných lidech, než je vlastní manžel/ka. Například Áronovi je zapovězeno toužit po rabínově ženě. I slovo „smilstvo“ nám už může znít poněkud archaicky – je jím míněno jakékoli sexuální jednání mimo manželství. A manželství je Bohem privilegovaná podoba lásky, kterou tato dvě přikázání ošetřují.

Muž a žena

Biblický pohled na sexualitu má dva póly: na jedné straně si jí vysoce cení, na druhé varuje před jejím zneužíváním. Už začátek Geneze poukazuje na to, že Bůh stvořil člověka jako pohlavní bytost a hodnotí to jako dobré, ba velmi dobré.

I řekl Bůh: „Učiňme člověka, aby byl naším obrazem podle naší podoby. Ať lidé panují nad mořskými rybami a nad nebeským ptactvem, nad zvířaty a nad celou zemí i nad každým plazem plazícím se po zemi.“ Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, jako muže a ženu je stvořil. A Bůh jim požehnal a řekl jim: „Plodte a množte se a naplňte zemi. Podmaňte ji a panujte nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem, nade vším živým, co se na zemi hýbe.“ (Gen 1,26-28)

Může nás trochu zaujmout, že Bůh stvořil člověka ke svému obrazu a podobě a zároveň jako muže a ženu, ačkoli sám není ani jedno ani druhé. Pohlavnost hledá doplnění v druhém a Bůh je někdo, kdo žádné doplnění nepotřebuje, protože je plnost sama. Jinak by ani nebyl Bohem. Přesto k plnosti dobra nezbytně patří i láska, a sám Bůh je láska v plnosti. Právě v tom má být člověku

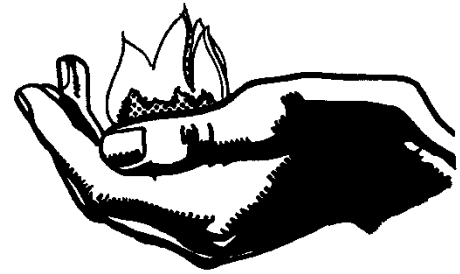
obrazem a vzorem, ke kterému má člověk dorůst i skrze lásku ve společenství osob. Bůh je nad to láska svrchovaně plodná, která neustále tvoří svět. Jak více se mu lze podobat, než když člověk „tvoří nový svět“, tedy když dává život dítěti? Proto Bible chápe jako veliké požehnání, má-li člověk početné potomstvo. Abrahámovi je například přislíbeno potomstvo, které se rozmnoží jako hvězdy na nebi. (Gen 15,5) Přesto někdy Bůh volí jako zvláštní prostředníky své záchrany neplodné ženy a lidi, kteří četnými potomky požehnání nejsou jako například: Samson a jeho matka, Samuel a jeho matka Chána, Jan Křtitel a jeho matka Alžběta. Ne každý je povolán k manželství a sám Pán Ježíš říká o těch, kteří si nikoho nevezmou toto: „Někteří nežijí v manželství, protože jsou k tomu od narození nezpůsobilí; jiní nežijí v manželství, protože je nezpůsobilými učinili lidé; a někteří nežijí v manželství, protože se ho zřekli pro království nebeské. Kdo to může pochopit, pochop.“ (Mt 19,12)

Čistota a její porušování

Katechismus katolické církve učí, že jsme všichni povoláni k čistotě, která spočívá ve zdařilé integraci pohlavnosti v člověku a jednotě člověka v jeho tělesném a duchovním bytí. Člověk má být pánem nad svými vášněmi a touhami, aby je mohl svobodně využívat a nenechal se jimi vláčet.

Láska je formou všech ctností. Čistota se pod jejím vlivem jeví jako škola osobního dávání se. Sebeovládání je zaměřeno na dar sebe sama. Čistota vede toho, kdo ji žije, aby se stal bližnímu svědkem Boží věrnosti a něžné lásky. (KKC 2346)

Bible, zvláště Starý zákon, maluje barvitou škálu příběhů, kde se čistota zadupává do nejkaldnějšího bahna. Neblaze proslulým obrazem zkaženosti se stala města Sodoma s Gomorou, která

se krajně rouhavou nevázaností uvedla do záhuby. Je možná překvapivé jak málo je v Bibli příkladů odolání erotickému pokušení, jakým je například Josef Egyptský, který odmítne svody Putifarovy ženy. Častěji se setkáme s varovnými příklady, které jako by odhalovaly slepé uličky nevyřčeným “tudy ne, přátelé”. V šíři způsobů, jakým lze překračovat šesté a deváté přikázání, snad není třeba se příliš rochnit. Nejedná se pouze o “nezcizoložíš”, ale o celou škálu neintegrované sexuality mezi hříšnou myšlenkou a bestiálními způsoby markýze de Sade. Pamatuji se, že v šesté třídě na církevní základní škole jsme s kamarády uvažovali, čeho nejzvrhlejšího by se člověk mohl dopustit kombinací všech nám známých sexuálních úchylek. Vyšlo nám, že mravně nejzpuštějším činem by bylo sexuálně obtěžovat adoptovaného nezletilého mrtvého křečka. Pán Ježíš o šestém přikázání řekl:

„Slyšeli jste, že bylo řečeno: 'Nezcizoložíš.' Já však vám pravím, že každý, kdo hledí na ženu chtivě, již s ní zcizoložil ve svém srdci. Jestliže tě svádí tvé pravé oko, vyrvi je a odhod' pryč, neboť je pro tebe lépe, aby zahynul jeden ze tvých údů, než aby celé tvé tělo bylo uvrženo do pekla. A jestliže tě svádí tvá pravá ruka, utni ji a odhod' pryč, neboť je pro tebe lépe, aby zahynul jeden ze tvých údů, než aby celé tvé tělo bylo uvrženo do pekla. Také bylo řečeno: 'Kdo propustí svou manželku, ať jí dá rozlukový lístek!' Já však vám pravím, že každý, kdo propouští svou manželku mimo případ smilstva, uvádí ji do cizoložství; a kdo by se s propuštěnou ženou oženil, cizoloží.“(Mat 5, 27-32)

Daný úryvek je příkladem, kdy slova Písma nechápeme doslovně - kolik jste potkali křesťanů, kteří si kvůli pokušení vyrvali oko? Nebo jsou snad všichni tak nepravděpodobně cudní? Kristova slova jsou záměrně radikální (možná i proto se uchovala dodnes) a jejich poselstvím je, že se nemáme spokojit s tím, že nemáme „těžký hřích“. Už úmyslem či pohledem vstupujeme na kluzký svah hříchu, ze kterého se couvá o to hůř, oč hlouběji člověk klesl. V oblasti sexuality to možná platí zvlášť. Ježíšova přísná slova se ovšem týkají hříchu obecně - se samotnými hříšníky jednal s velkým

srdcem. Stýkal se a hodoval s celníky a hříšníky, za vzor obrácení dával „celníky a nevěstky“, neštítal se, aby mu umývala nohy kající žena hříšnice a tak dále. Nejlépe postoj k hříšníkům, ale i k pokrytcům ilustruje tento příběh:

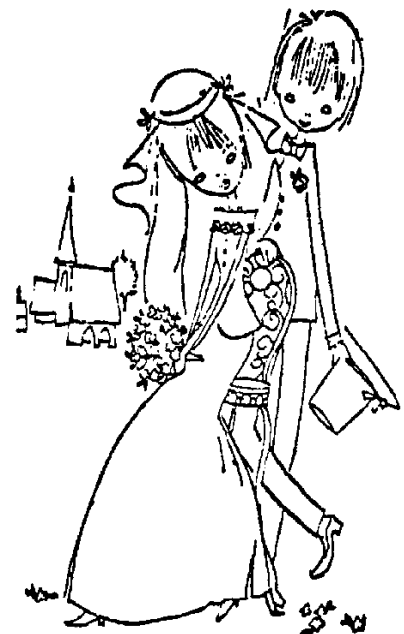
Na úsvitě přišel opět do chrámu a všechen lid se k němu shromažďoval. On se posadil a učil je. Tu k němu zákoníci a farizeové přivedou ženu, přistiženou při cizoložství; postavili ji doprostřed a řeknou mu: „Mistře, tato žena byla přistižena při činu jako cizoložnice. V zákoně nám Mojžíš přikázal takové kamenovat. Co říkáš ty?“ Tou otázkou ho zkoušeli, aby ho mohli obžalovat. Ježíš se sklonil a psal prstem po zemi. Když však na něj nepřestávali naléhat, zvedl se a řekl: „Kdo z vás je bez hříchu, první hod' na ni kamenem!“ A opět se sklonil a psal po zemi. Když to uslyšeli, zahanbeni ve svém svědomí vytráceli se jeden po druhém, starší nejprve, až tam zůstal sám s tou ženou, která stála před ním. Ježíš se zvedl a řekl jí: „Ženo, kde jsou ti, kdo na tebe žalovali? Nikdo tě neodsoudil?“ Ona řekla: „Nikdo, Pane.“ Ježíš jí řekl: „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a už nehřeš!“ (Jan 8, 2-11)

Pán Ježíš shrnuje očistění od hříchu do dvou vět. První vyjadřuje odpuštění: „Ani já tě neodsuzuji.“ Druhá vzdaluje od hříchu: „Jdi a už nehřeš!“ Hřích, který odpuštěn nebyl, si ovšem odnášeli ti, kteří chtěli ženu kamenovat. Příběhu se dá rozumět i tak, že kamenující chtěli v cizoložnici ubít svou vlastní slabost, která byla hlavním zdrojem jejich zloby. Pozor na to.

Manželství

Mohli jsme si všimnout v Ježíšově řeči o šestém přikázání, že vrací manželství nerozlučitelnost. U evangelisty Marka čteme:

Tu přišli farizeové a zkoušeli ho: ptali se ho, je-li muži dovoleno propustit manželku. Odpověděl jim: „Co vám ustanovil Mojžíš?“ Řekli: „Mojžíš dovolil napsat rozlukový lístek a propustit.“ Ježíš jim řekl: „Pro tvrdost vašeho srdce vám napsal toto ustanovení. Od počátku stvoření 'Bůh učinil člověka jako muže a ženu; proto opustí muž svého otce i matku a připojí se ke své manželce, a budou ti dva jedno tělo'; takže již nejsou dva, ale jeden. A proto, co Bůh spojil, člověk nerozlučuje!“ V domě se ho učedníci znovu na tu věc ptali. I řekl jim: „Kdo propustí svou manželku a vezme si jinou, dopouští se vůči ní cizoložství; a jestliže manželka propustí svého muže a vezme si jiného, dopouští se cizoložství.“ (Mk 10,2-12)

Jedná se o ideál, který se odráží samotnou tvář Boží - obraz, ke kterému jsme stvořeni a povoláni. Sám Bůh je věrný a bezvýhradnou lásku si bez této základní vlastnosti nelze představit. Jedná se o podstatný rys manželství, ale má i praktickou hodnotu ve společném užitku manželů a ve formování charakteru potomků, kteří v takovém vztahu vyrůstají. Katechismus o manželské lásce mimo jiné říká: „Intimním spojením manželů se

uskutečňuje dvojí cíl manželství: blaho samých manželů a předávání života. Tyto dva významy nebo hodnoty manželství se nemohou oddělovat, aniž by negativně ovlivňovaly duchovní život dvojice a neohrozily blaho manželství a budoucnost rodiny. Z manželské lásky muže a ženy tak vyplývají dva požadavky: totiž požadavek věrnosti a plodnosti.“ (KKC 2363)

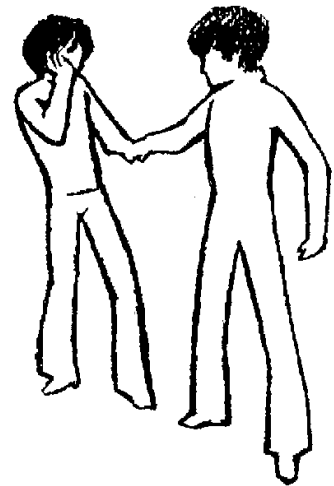

V době, kdy kolem poloviny všech manželství končí rozvodem a ve středu pozornosti většiny populace stojí zejména zneplodněný sex, může taková nauka působit spíše nereálně. Mluví obecně, v rovině ideálu a hovoří spíše o podstatě, než o důsledcích. K tomu ale slouží ideál: aby dal růst člověku, který povznáší mysl k nebi, ale přitom pevně kráčí po tvrdé zemi. Sexualita nás nemá zakrněle vést k nám samým, ale k druhé osobě.

Homosexualita

Pozornost médií i veřejnosti přitahuje také sociální téma homosexuality: jednak v otázce, zda udělit homosexuálnímu soužití podobná privilegia jako manželství, jednak v otázce diskriminace. Rád bych zde citoval slova papeže Františka, která pronesl v rozhovoru s novinářem Antoniem Spadarem 19. srpna v Domě svaté Marty.

Musíme zvěstovat evangelium na každé ulici, kázat dobrou zvěst Království a svým kázáním také léčit každý typ choroby a zranění. V Buenos Aires mi napsali někteří homosexuálové, že jsou „sociálně zraňováni“, protože vnímají, jak je církev neustále odsuzuje. To však církev dělat nechce. Během zpátečního letu z Ria de Janeiro jsem řekl, že pokud je někdo homosexuál, má dobrou vůli a hledá Pána, já nejsem jeho soudcem. Tím jsem řekl to, co říká Katechismus. Náboženství má právo vyjádřit vlastní názor, čímž slouží lidem, ale Bůh nás stvořil svobodnými. Duchovní vměšování se do osobního života není možné. Jednou mi jeden člověk položil provokativní otázku, zda schvaluji homosexualitu. Odpověděl jsem mu jinou otázkou: »Řekni mi: Když Bůh vidí homosexuála, přijímá jej s láskou anebo jej odmítne a odsoudí?« Vždycky je třeba brát v úvahu konkrétního člověka. Vstupujeme zde do mystéria lidství. Bůh lidi v životě provází a my je máme doprovázet a přitom vycházet z jejich situace. Je třeba je provázet milosrdně. Děje-li se tak, Duch svatý knězi vnukne to nejsprávnější, co má říci.“

„Nemůžeme klást důraz jenom na otázky interrupce, homosexuálních manželství a anti-koncepci. To nelze. Já jsem nemluvil o těchto věcech mnoho a bylo mi to vyčítáno. Avšak, mluví-li se o nich, je třeba to činit v určitém kontextu. Názor církve je ostatně znám a já jsem synem církve, ale není nezbytné mluvit o tom nepřetržitě.“

Zlatá slova! Sexualita má být prostorem intimním, chráněná zdravým studem a společensky přiměřeně tabuizovaná. I sám Bůh je v jistém smyslu skrytý, nevtíravý a tajemný. Rovněž náš vztah k němu má být na prvním místě intimní – ne ukazovaný na odiv. Dospělý člověk rozlišuje, kdy je třeba odhalovat, kdy je třeba skrývat – kdy je třeba mluvit a kdy je třeba mlčet.

Nová tvář ve farním týmu Přímětice – P. Petr Václavek

Vždycky platilo a i já to svou zkušeností mohu potvrdit, že si povolání ke kněžství člověk nevolí tak, jako v případě ostatních světských povolání, k něčemu mám vloh, něco mě baví, tak to rozvíjím i studiem, učením, přípravou na zvolené povolání. Kněžství je dar, kterým Bůh obdarovává jedince, aby se mu dal celým svým životem k dispozici. Je to úplné zřeknutí se sebe a předání celého života Bohu, aby On s ním naložil tak, jak uzná za vhodné.

Tato cesta službě Bohu u mě začala obrácením, které jsem prožil v r. 1994 - v 25 letech. Začal jsem pak chodit do křesťanského společenství a rozvíjel život víry a toto obrácení a očišťování trvalo 7 let. Už po první pouti do Medžugorje v r. 1995 jsem nabyl pevného přesvědčení, že

to nejlepší, co mohu se svým životem udělat, je cele se odevzdat Bohu, hledat jeho vůli a pak ji ze všech sil naplňovat. Ale myslet na kněžství by mě ani ve snu nenapadlo. Bůh měl ale s mým životem jiné plány a začal mi je poodhalovat.

Když jsem se nastěhoval v r. 2003 do nového bytu v Brně, poprosil jsem o Bláhu, aby mi jej vysvětlil. Souhlasil a já se mu přitom chlubil, že dělám teologický kurz, že ze mě bude akolyta a budu moci podávat sv. přijímání. Ale otec Jan zcela samozřejmě spustil, že to nic není, že aby ta služba byla posvěcená, chtělo by to alespoň jáhenské svěcení! Nevěřicně jsem na něj hleděl, ale on celý večer nemluvil o ničem jiném. Když jsme se pak o střední škole bavili doma, bylo to odsouhlaseno a bratr Pavel do toho šel se mnou. Tak se stalo, že po 14 dnech od setkání s otcem Janem jsem se hlásil na Provozní techniku. Pán nám to usnadnil tím, že tento obor otevírali poprvé a proto přijímali bez příjmaček. Tak jsme v září nastoupili do prvního ročníku dálkového studia a po tři roky každé úterý odpoledne zasedli do školních lavic. Škola nebyla těžká, ale už ve druhém ročníku mi to „došlo“. Pěkně jsem si to naplánoval: udělám si maturitu, stále budu mít svůj byt (zařízený jako kapličku), svou práci, která mě bavila, a přitom bych se pokusil o dálkové studium teologie (abych byl tím jáhnem). Ale to bych se Pánu dal jen napůl a On mě asi nechce jen polovičku, On mě chce celého! A tak jsem řekl Pánu: „Pane, ty mě překvapuješ, já se na to vůbec necítím, vždyť mám už 36 let, obyčejný dělník a ty mě chceš mít knězem? Je-li to tak, pak mě musíš „přesvědčit“, nějak to povolání potvrdit. A tak jsem nastražil uši srdce a čekal, co se bude dít. A dělo se! První „vlaštovkou“ byl sen paní, která se u minoritů starala o květinovou výzdobu a byla současně františkánskou terciářkou. Jednou v sobotu po mši svaté mě zastavila, a povídá: zdál se mě s tebou sen. Viděla jsem tě, jak u minoritů sloužíš mši svatou. Ty už jsi čtvrtý a tři chlapi, o kterých se mi toto zdálo před tebou, už jsou kněží...

A další „ohnivé značky“ a znamení na sebe nedali dlouho čekat. Po jiné sobotní mši svaté u minoritů jsem se dal do řeči s ministrantem, který se zde objevil poprvé. Svěřil jsem se mu, že uvažuji o kněžství, dělám si maturitu a on mě překvapil sdělením, že je na tom podobně. Zašli jsme si posedět a na ukončení hovoru o povolání jsem otevřel tento verš Písma: *Anděl Páně řekl Filipovi: „Vydej se na jih k cestě, která vede z Jeruzaléma do Gázy.“ Ta cesta je opuštěná.* (Sk 8,26) V tu chvíli nám bylo jasné, že nás Pán volá právě na tuto cestu ke kněžství, která je tak často opuštěná.

O prázdninách jsem se účastnil kněžského svěcení v Brně u minoritů, kde byl vysvěcen na řeckokatolického kněze Jiří Pleskač, statný padesátník, otec rodiny. Po oslovující mši jsem se ho ptal, jak se tak pozdě mohl rozhodnout. Jeho odpověď byla víc, než výmluvná. Řekl mi: „Když tě volá Bůh, pak se takové volání neodmítá“. Když se neodmítá, tak se neodmítá a šel jsem se poradit na biskupství, co mám jako s tím svým voláním ke kněžství dělat. Otec Jarek Čupr mi doporučil, abych si našel nějakého kněze, se kterým bych si o mém povolání mohl promluvit, abych nebyl na takové rozhodování sám. Ihned mě napadl otec Slouk, děkan od svatého Jakuba, kterého jsem vídával občas u minoritů. A cestou z biskupství jsem ho potkal! Byl dál mezi lidmi, tak jsem k němu nemohl hned zamířit, ale ta niterná radost a „tetelení srdce“ pro mě byly jasným znamením Boží prozřetelnosti, že jsem na správné cestě.

Tak jsem ani já neodolal tomu jasnému Božímu volání a po přijetí žádosti otcem biskupem Vojtěchem vstoupil do teologického konviktu – nultého ročníku v Olomouci a poté jsem absolvoval teologickou fakultu, která nás spolu se seminární formací měla připravit intelektuálně a duchovně ke službě. Následovalo jáhenské svěcení. Spolu s dalšími pěti kamarády jsme se stali posvěcenými služebníky církve, obdrželi jsme nesmazatelné znamení. Duch svatý nás posílil svými sedmi dary, abychom mohli věrně plnit službu, kterou nám církev svěřuje, a kterou po svém svěcení kněžském konám v Příměticích.

P. Petr

Odkaz náčelníka Hiawaty

Jako Alenka v zemi za zrcadlem připadaly si jistě naše děti, když po vystoupení z autobusu a pěší pouti do tábořiště ocitly se náhle uprostřed indiánů hrajících na dunivé bubny a hlubokými hrdelními hlasy rozechvívajících tajemně bezobsažné indiánské písně. Oč povzneseněji se asi cítily, když se doslechly, že k nim pronáší slavnostní uvítací řeč samotný náčelník irokézských kmenů – moudrý Hiawata – spolu s rovněž docela důvtipným pobočníkem Wakantou a dalšími v celku přijatelně důležitými předáky kmenů, a že půda, po níž krácejí je natolik posvátná, že zbytek cesty do tábora ji budou šlapat bosé. I pohltil je příběh z dávných časů, staly se

indiány nocujícími v nefalšovaných tee-pee, přes den bojujících proti rozpínavosti bílého muže a po večerech rokující u táborového ohně. V těch dávných časech postihla irokézské kmeny těžká zkouška, kdy je opustil a do dálné země předků romanticky odplul velký náčelník Hiawata, učitel a sjednotitel, který jim však slíbil, že v nouzi nejvyšší se opět vrátí, a zanechal jim mapu k pokladu v zemi předků. Nouze nejvyšší na sebe nenechala dlouho čekat a dostavila se v podobě zrádného bílého muže. Ten vyzval náčelníky kmenů k mírovým rozhovorům, ale neměl při tom na mysli nic než léčku. Náčelníky zajal, ukradl posvátnou mapu k pokladu v dálné zemi předků a tetelil se blahem, jak rudého muže vypekl. Docela důvtipnému Wakantovi se však podařilo uprchnout, svolat zbylé indiány a náčelníky osvobodit. Začala dlouhá příprava irokézských indiánů: učili se odposlechnout z tam-tamu zprávu v morseovce, stopovat v divočině, lovit bizony, překonávat strach z temnoty, stavět vory z pet-lahví, házet po sobě blátem a další

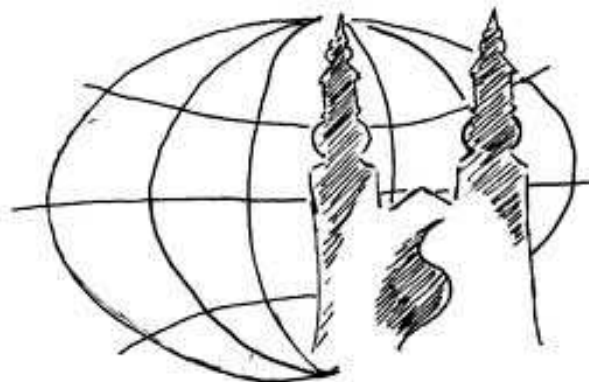
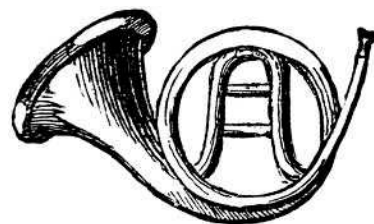

dovednosti, které je zocelily a proměnily v pravé indiánské bojovníky. Jako takoví se již mohli odvážit proniknout nepozorovaně do pevnosti bílého muže a dobýt zpět ukradenou mapu k pokladu. Sjednocení pod vedením moudrého Hiawaty připravili pak bílému muži zdrcující porážku, ačkoli byl bílý muž v přesile a disponoval střelnými zbraněmi. Odměnou se jim stal sladký poklad nalezený podle mapy v dálné zemi předků. Tam patrně dlí irokézské kmeny i s moudrým Hiawatou podnes, protože po Americe se dnes opět prohání převážně bílý muž.

jáhen Daniel

Můžeme se těšit...

- ✿ V sobotu 2. listopadu se koná v 11:00 u kaple Maria Schütz ve Vranově nad Dyjí II. **svatohubertská mše svatá**. Už loni byli mnozí překvapeni jak silnou atmosférou této bohoslužby pod širým nebem uprostřed lesů, tak i bohatým doprovodným programem. Proto i letos všechny zveme.
- ✿ Od 8. do 10. listopadu se koná na faře ve Vranově nad Dyjí tradiční **setkání velehradských poutníků**.
- ✿ V sobotu 16.11. od 10:00 se bude v Hrádku konat **pouť dětí ke svaté Anežce České** - po mši svaté bude průvod ke kapličce svaté Anežky, hry na faře a občerstvení.
- ✿ O víkendu 29.-30.11. se na faře v Prosiměřicích uskuteční již po deváté **adventní setkání dětí a mládeže**. Opět budeme vyrábět pro své domovy adventní věnce a zažijeme spoustu jiné společné zábavy.
- ✿ **Rozsvícení adventních stromů**: sobota 16.00 Slup, neděle 1.12.2013 v 15.15 Křídlovky u kapličky; 16.00 Valtrovice a Jaroslavice; 17.00 Dyjákovice; 18.00 Hrádek.

- ✿ V sobotu 7.12.2013 se uskuteční již tradiční **pouť na betlémy**. Tentokrát do blízké Vídně, kde navštívíme s průvodcem CK NOVA některé kostely a betlémy. Je třeba se nahlásit (i rodné číslo) a zaplatit min. týden předem (Jitka Šalomonová, mob.: 732862665). Cena 330,- Kč pro dospělého, pro dítě 230,-Kč.
- ✿ Opět se můžete v našich kostelích těšit na **setkání se svatým Mikulášem**. Dyjákovice navštíví v neděli 8.12. při mši svaté v 9:30. V Příměticích bude v neděli 8.12. ve 14:00 a ve stejný den v 16:00 v Kuchařovicích.
- ✿ 14.12. se uskuteční **adventní pěší putování**, místo bude ještě upřesněno (Slup nebo Wulzeshofen).

Mám rád, když je veselo...

Pane doktore, dejte mi nějaké léky proti chamtivosti. Ale dejte mi jich hodně, hodně, hodně!!!

Zpráva v tisku: „Policie zatkla podvodníka prodávajícího pilulky pro věčné mládí. Jde o recidivistu, který za to byl trestán již v letech 1721, 1845 a 1926.“

Jaký je rozdíl mezi švýcarským, francouzským a českým důchodcem?

Švýcarský ráno vstane, dá si trochu sýra, zapije sklenkou mléka a jde do parku krmit ptáčky.

Francouzský ráno vstane, dá si trochu kuřecího masíčka, zapije to sklenkou vína a jde do parku hrát petanque.

A český ráno vstane, sní nějaké švýcarské prášky, zapije to sklenkou vody, vezme si francouzské hole a jde makat.

„Díky této příručce,“ vysvětluje prodavač v odborném knihkupectví, „vám ubude polovina práce.“ „Výborně! Tak mi dejte dva exempláře!“

Vlk jde do porodnice, že se mu narodil syn. Když mu ho ukážou, celý se rozplývá nad tím, jak je mu synáček podobný: „Ty očička – celý tatínek! Ten čumáček – celý tatínek! Ty uši... Ty uši... TY UŠI! JEN POČKEJ ZAJÍCI!!!“

Prej ses oženil." .. "Jo jo, oženil." .."To musíš být šťastnej." .. "No, to musím."

S manželkou máme často výměnu názorů. Já přicházím se svým a odcházím s jejím.

Když žena říká "Cože?", tak není hluchá. Je jen milá a dává ti šanci říct svůj názor lépe, jinak, opačně.

Toto 68. číslo farního zpravodaje vydal **Farní tým Vranov n.D.** ve složení: P. Marek Dunda (mobil: 731402742), moderátor týmu, farář ve Vranově, Štítarech, Lančově, Olbramkosteletě, P. Milan Plíšek (mobil: 723693455), farář ve Starém Petříně, Šafově, Stálkách a Korolupěch, Lubnici, Bítově a Chvalaticích, P. Jan Richter (mobil: 731402743) farář ve Vratěnině a otec jáhen František Řezníček - adresa FATYM VRANOV, Řk. farnost Vranov nad Dyjí 20, PSČ 671 03, e-mail: vranov@fatym.com, tel. 515296384; tel. Štítary 515291519

a **Farní tým Přímětice** ve složení P. Jindřich Čoupek (mobil: 731402652), moderátor týmu, farář v Prosiměřicích, Práčích a Těšetovicích, Horním Břečkově a Lukově, Jaroslavicích, Slupi a Strachotovicích, P. Pavel Sobotka (mobil: 731402650), farář v Přímětích, Citonicích, Dyjákovicích, Hrádku a Valtrovicích, kaplan P. Petr Václavěk (mobil: 731402613) a jáhen Daniel Blažke (mobil: 736510847) - adresa FATYM PŘÍMĚTICE, Řk. farnost Přímětice 18, 669 04 Znojmo, e-mail: primetice@fatym.com.

Vyšlo v říjnu 2013. Náklad 7030 výtisků (z toho 1000 je verze pro naši adoptivní farnost Jeníkov). Příští vydání (již šedesáté deváté) je plánováno jako vánoční a vyjde, dá-li Bůh, v prosinci 2013. Vytiskl A.M.I.M.S. - Apostolatus Mariae Immaculatae Matris Spei (česky: Apoštolát P. Marie Neposkvrněné - Matky Naděje). Rozdáváno do každé domácnosti v našich farnostech. Text zpravodaje se nachází i na našich internetových stránkách www.fatym.com.

Pro vlastní potřebu **Internet: www.fatym.com (doporučujeme i naši televizi www.TV-MIS.cz)** Neprodejné

